

DRENKELING

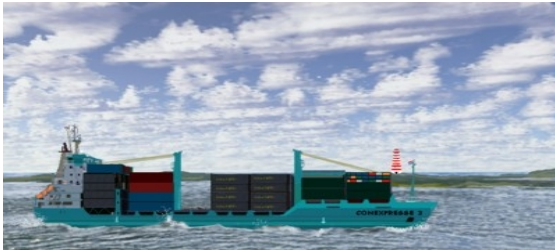

PETRALUISE MURIS

DRENKELING

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris
Kinderboek 10 +

Dit boek is wereldwijd auteursrechtelijk beschermd

BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	1	Connor gaat emigreren
8	2	Pa stelt de regels
11	3	Noodweer op komst.
15	4	Het is een dood kind!
19	5	Oom Freddie stuurt mails.
25	6	Connor heeft het moeilijk.

HOOFDSTUK 1

CONNOR GAAT EMIGREREN.

‘We zijn er bijna,’ zegt opa als hij langs de haven rijdt:

‘hier ligt hij ergens.’

Opa is naarstig op zoek naar de boot die hen naar een plek voor de kust in de zee zal brengen.

‘Hij is geel,’ zegt hij: ‘wacht, ik zie hem al liggen.’

Ik zal hier ergens mijn auto parkeren, dan kunnen jullie vast naar die boot lopen. Ik zie jullie straks, wij zijn nog vroeg.’

‘Gelukkig zijn we bij de haven, moet ik zelf mijn koffer dragen?’ vraagt Connor aan zijn oma.

‘Nee, dat doet jouw opa wel, wij gaan samen die boot op.’

Oma knijpt liefdevol in Connors hand en zegt:

‘eindelijk ga jij dan naar jouw mammie. Ik hoop dat zij jou herkent want jij was een baby toen jij met papa naar Nederland kwam.

Maar dat zal wel lukken, denk jij ook niet?’

‘Wil mama wel dat ik kom?’

‘Wat zeg jij nou voor een domme dingen! Natuurlijk! Elke moeder wil haar kinderen bij zich hebben.’

‘Waarom kon ik dan niet bij haar blijven, oma?’

‘Dat is jou nou al zo vaak verteld, mama was erg arm.

Mama wilde vroeger niet mee omdat zij bang was dat haar familie honger zou krijgen. Daarmee bedoel ik jouw andere opa en oma en een oude tante en een zus en nog andere familieleden.

Zij kon niet voor jou zorgen, zij moest werken, haar vader en moeder waren te zwak om dat te kunnen.

Jouw moeders zusje moest haar ouders verzorgen en mama moest ver reizen om werk te vinden dat beter betaalde dan op de rijstvelden. Zo gaat dat in sommige delen van Thailand.

Mama verdiende amper genoeg om iedereen van eten te voorzien. Zij zorgde voor al haar familie, ook voor zichzelf.

Je moet toch eten nietwaar?’

Jouw mama hoeft niet meer te werken want jouw vader zorgt voor haar en haar familie.

Hij heeft een groot huis gebouwd zodat hij bij haar kan wonen.

Het huis is zo groot dat de hele familie erin past.

Behalve wij dan, wij blijven in Nederland.

Ik wil graag dat jullie heel vaak op vakantie komen, want wij zullen jou erg gaan missen en jouw vader ook.'

'Dat weet ik oma, ik hou van u. Ik vergeet u nooit. Ik wil wel bij u blijven, maar ik wil ook graag mama zien.'

Oma's oogwit kleurt rood, er verschijnt een traan.

'Och kind,' huilt zij: 'ik hou ook een heleboel van jou.

Wat is het toch moeilijk om afscheid te nemen. Ik was zo gewend dat ik voor jou zorgde.'

Zij veegt haar traan snel weg en vraagt: 'vindt jij het leuk dat jij op een containerschip mee mag?'

'Hartstikke spannend!'

'Luister goed naar jouw vader hè, doe geen domme dingen op dat schip, je weet dat je midden op zee vaart.'

Oma en Connor staan voor de gele sleepboot, er ligt geen loopplank.

'We moeten een grote stap nemen, of een sprong, er ligt geen loopplank!' moppert oma.

'Ik durf niet!' jammert Connor.

De schipper van de boot komt aanrennen.

'Wacht, ik help jullie wel!'

Hij springt als eerst op zijn boot en zegt dan: 'deze boot deint op en neer. Let op, als de boot omhoog komt trek ik jullie op de boot, geef een hand.'

Oma gaat als eerst en na veel gezeur durft Connor eindelijk over te springen.

'Kunnen wij gaan?' vraagt de schipper.

'Nee,' antwoord oma: 'mijn man komt nog met Connors bagage.'

'Dan zet ik eerst een bakkie leut, ik heb de tijd. Lust u ook een bakkie?'

'Lekker, koffie!' reageert oma.

Zij raakt in gesprek met de schipper en schrikt als opa op de kade moppert: 'helpt er nog iemand? Ik kan die koffer en die tassen niet in mijn uppie overzetten! Moet ik ze soms gooien?'

De schipper helpt opa met de bagage en geeft ook hem een hand als hij op de boot moet springen.

‘Ik heb een hekel aan dat gedobber.’ moppert opa.

‘We zijn aan de koffie, neem ook, daar wordt je rustiger van.’ roept oma.

Als zij hun koffie op hebben, roept de schipper naar een jongen die hijgend aan komt fietsen.

‘Wat ben je laat joch, we waren bijna zonder jou weggegaan!’

Hij knipoogt naar Connor.

‘Dit is Kees, hij helpt uw kleinzoon op het schip, de bagage is te zwaar, dat gooien we maar in zee.’

Connor kijkt met grote ogen.

‘Grapje, ha, ha, ha!’ schaterd de schipper: ‘nou, dan kunnen wij eindelijk. Die opa van jou bleef maar weg,’ buldert hij en schiet weer in de lach: ‘we hadden er al kunnen zijn.’

Vertel eens jongen, wat ga jij doen op dat schip?’

‘Ik ga eerst met mijn vader mee containers laden en lossen en daarna gaan wij naar Thailand, daar woont mijn moeder.’

Ik ga emigreren, ik blijf voor altijd in Thailand wonen.’

De schipper kijkt naar de blonde haren en de blauwe ogen van Connor.

‘Zo, zo, daar is het lekker warm jongen, veel lekkerder dan in Nederland.’

Soms hebben wij maar een paar weken zomerwarmte.

Voor de rest regent het hier of stormt het.

Niks aan. Maar zeg eens, is jouw vader soms blond?

Jouw moeder zal wel zwart haar hebben.

Jij hebt zelfs blauwe ogen, wonderlijk.’

Connor knikt.

'Grutten, ik zit hier mijn tijd te verdoen, Kees, gooi de kabel los, we gaan naar het containerschip!'

Connor staat op het dek en kijkt in het zeewater, dit is zijn laatste keer dat hij vaart over de Noordzee.

Als hij over een tijd met vakantie naar oma gaat, komt hij met het vliegtuig naar Nederland.

Er staat een sterke bries op de Noordzee, het zorgt ervoor dat het water opspat en in fijne druppeltjes op Connors gezicht belanden. Het voelt heerlijk fris.

Hij haalt zijn hand door het zilte water.

Hij schrikt op door de harde stem van Kees.

Die schreeuwt over het geluid van de scheepsmotor en de

brekende golven heen: 'hang jij niet teveel over de reling, knul?'

We hebben er niets aan als jij straks kleddernat tegen het containerschip moet opklauteren. Of erger, dat wij jou uit de zee moeten vissen!'

'Kom hier!' maant oma.

Connor loopt gedwee op haar af.

'Het zeewater ruikt zo lekker,' excuseert hij zich: 'en het is zo lekker koel.'

'Maar ook gevaarlijk!' moppert oma: 'je hing te ver over de reling!'

'Daar is het schip!' roept de schipper en wijst naar een enorm zeecontainerschip: 'we zijn er bijna, joh! Kees, zorg jij straks dat deze jongeman veilig aan boord komt en zijn bagage ook?'

De schipper toetert een paar maal en het grote schip toetert terug.

'Het is nu tijd om afscheid te nemen,' roept de schipper: 'geef je oma maar een flinke zoen en vergeet jouw opa niet.'

Geen hand, gewoon een zoen, jij ziet hen voorlopig niet meer.'

Connor geeft er gehoor aan, hij omhelst zijn opa en kust hem op de wangen.

Opa kan zich niet langer inhouden hij snikt: 'het ga je goed vent, maak wat van je leven.'

Oma ziet dat opa huilt en daarom begint zij ook weer te huilen. Connor geeft haar ook dikke zoenen.

'Bedankt oma en opa, ik vond het fijn dat jullie er altijd voor mij waren en dat jullie mij goed verzorgd hebben.'

De beklimning van het grote containerschip is erg vermoeiend. Eenmaal boven haalt Connor opgelucht adem.

Als Kees weer veilig op de gele sleepboot staat, toetert die als afscheid.

Connor zwaait voor de laatste keer naar zijn opa en oma.

'Dag oma, dag opa tot ziens! Ik hou van jullie!' schreeuwt hij.

Maar zijn stem verdwijnt in het geluid van de zee.

Oma schreeuwt ook, haar stem is nauwelijks hoorbaar.

'Het ga je goed fijne jongen van me, zorg goed voor jouw papa en mama. Tot kijk!' Zij zwaait uitbundig.

Als na een poosje de gele sleepboot niet meer te zien is, voelt Connor pas de leegte.

Zijn gezicht kijkt somber en verdrietig tegelijk.

De warmte en geborgenheid van zijn opa en oma zijn als sneeuw voor de zon verdwenen.

Wat staat hem te wachten in dat nieuwe land, zal hij daar gelukkig worden?

Hij denkt aan zijn moeder die hij niet kent, zal zij als een echte moeder voor hem zijn?

En die andere opa en oma, zullen die ook aardig zijn?

Hij denkt ook aan hun taal die hij niet machtig is.

Hij zal flink moeten leren om te communiceren met zijn familie, vooral als papa op zee is en niet vertalen kan.

Dan beklimt hij de trappen omdat de navigatiehut van zijn vader boven is. De trappen zijn lang en smal, hij krijgt spierpijn in zijn benen door de beklimning.

Hij voelt zich erg gelukkig en trots dat hij met het containerschip mee mag.

HOOFDSTUK 2 PAPA STELT DE REGELS

'Kom hier, jongen! Wat heb ik jou een tijd niet gezien!' roept zijn vader als hij binnenstapt.

Hij omhelst Connor en kust hem op de kruin van zijn hoofd.

Hij kijkt in Connors ogen en zegt: 'ik ben blij dat jij er bent maar allereerst heb ik jou een aantal dingen te vertellen.

Hier op dit schip gelden een aantal regels voor jou.

Zo mag jij je niet in, op of tussen de containers begeven.

Jij mag helemaal niet op het voorschip komen.

De ruimte waar jij je mag begeven is aan deze zijde van het schip, te weten, de slaapvertrekken de keuken het toilet en de douche.

Op het achterdek, aan deze kant dus, veilig achter de scheepswand of reling, je mag er niet overheen hangen.

In deze ruimte zie ik jou liever niet of er moeten problemen zijn.

Jij mag nergens aankomen behalve de computer die beneden staat, je kunt op internet, je kunt daar jouw spelletjes op doen of leren.

Er liggen jeugdboeken en andere leuke spullen in jouw slaapvertrek en je kunt hier ook basketballen en er is een beknopte fitnessruimte.

Nu zal ik je mijn bemanning voorstellen.'

Connor wordt voorgesteld aan alle mannen die op het schip werken, daarna wordt hij naar zijn hut gewezen.

Hij ploft neer op het bed en voelt hoe die ligt.

'Poeh, die is hard! Daar zal ik aan moeten wennen.' denkt hij.

Hij pakt hij een boek en bladert er vluchtig in.

Connor leest niet graag daarom zet hij het snel terug.

'Ik verveel mij nu al,' denkt hij: 'ik ga kijken of ik bij die computer kan, dan kan ik even kijken wat er voor een spelletjes erop te spelen zijn.'

Hij verkent de plekken waar hij mag komen en zoekt de computer.

Dan ziet hij de computer staan en gaat op zoek naar een spellensite.

Hij blijft urenlang achter het ding hangen totdat zijn ogen prikkelen door het lichtende scherm.

Uiteindelijk gaat hij achter de computer vandaan.

‘De fitnessruimte, waar zou die zijn?’

Als hij de trap afloopt ziet hij een ingang.

Het is donker binnen daarom zoekt hij de lichtknop.

Hij tast met zijn vingers langs de wand maar vindt er geen daarom loopt hij weer naar buiten.

‘Ik ben bijna beneden, wat is het hier leuk zeg!

Hallo zeg! Wat een groot containerdek! Effies kijken hoe die containers staan en waar ze vandaan komen. Ik hoop niet dat pa mij ziet. Ik zal er voorzichtig langs lopen.’

Hij bekijkt de zeecontainers, ze staan dicht opeen.

‘Wat wordt het opeens donker,’ zucht hij en kijkt naar de lucht:

‘ik ga maar weer eens naar mijn hut, je zou haast denken dat er onweer opkomt is. Misschien ook niet, ik ga maar even op mijn bed liggen, misschien pak toch een boek.’

Hij rent de trappen op, zijn hut in en ploft neer op zijn bed.

Als hij eenmaal aan het boek begint, vindt hij het zo spannend dat hij er geen erg in heeft dat er iemand in zijn hut staat.

‘Eten vriend,’ lacht meneer Klapwijk: ‘er is te bikken!

Lust jij macaroni?

Beneden staat het eten op tafel, je pa eet boven.

Kom je mee, anders wordt het koud, ik heb niet voor niets staan te zwoegen boven die hete stoom.

Beneden staat ook een teevee, er is Sesamstraat.’

‘Sesamstraat? Denk je soms dat ik daar’ nog naar kijk!’

Als Connor heeft gegeten wil hij buiten uitwaaien.

‘Je kunt beter niet op het dek staan,’ waarschuwt meneer Klapwijk de macaroni kok: ‘er is noodweer opkomst.’

‘Noodweer?’

‘Donder, regen en zware windstoten. Je zou van boort kunnen slaan. Ga maar lekker naar jouw hut, daar is het warm en er staat speelgoed.’

‘Speelgoed? Dat heb ik niet gezien.’

‘Mijn elektrische Märklin trein, rails en huisjes, het is een enorme spoorbaan. Je moet het alleen nog in elkaar zetten. Daar zul jij uren plezier aan beleven. De doos staat in jouw kast.’

In de verte klinkt een donderklap.

‘Zijn wij veilig op dit schip, meneer Klapwijk?’

Als jij in je kamer blijft, kan je niks gebeuren. Nee joch, dit schip is zo veilig als wat. Mochten er hoge golven komen blijft deze stug doorvaren. Het is ook geen kano hè?’

Meneer Klapwijk klautert een trap op en Connor rent naar zijn hut. Als hij de doos heeft gevonden begint hij met het in elkaar zetten van de rails.

Algauw geeft hij de moed op en bekijkt de treinen aan de boven en onderkant.

‘Dit is wel leuk,’ zegt hij in zichzelf: ‘maar nu is er nog daglicht. Ik wil naar buiten.’

Als hij buiten is haalt hij diep adem door zijn neus.

‘Heerlijk, die frisse zeelucht. Ik wil eigenlijk met mijn voeten in het water. Waar is het schip laag? Hier is het schip te hoog, jammer.

Wacht eens? Ik ga bij die containers kijken, misschien kan ik daar wel met mijn voeten in het water.

Ik zal mijn schoenen en sokken uitdoen, ik kan wel met mijn blote voeten over het dek. Ik hoop niet dat pa me ziet want dan moet ik weer naar binnen.’

HOOFDSTUK 3 NOODWEER OP KOMST.

Connor loopt langs de containers aan de zijkant van het schip. 'Ba, hier is het schip ook te hoog, ik loop wat naar voren misschien kan ik daar bij het water.

Ik wou dat ik mocht zwemmen, wat zou dat heerlijk zijn.'

Hij zit op de reling en kijkt of hij zijn vader kan zien.

'Ik geloof niet dat pa mij hier kan zien, die containers benemen volgens mij het uitzicht. Jakkas, ik kom hier ook niet met mijn voeten in het water. Het is hier ook te hoog, ik zal mij moeten uitrekken. Ik moet mij wel ergens aan vasthouden.'

Het weerlicht heftig en niet lang daarna rommelt het in de lucht.

'Het zal wel gaan regenen,' denkt hij: 'ik geloof dat het al harder gaat waaien. Even goed voelen, deint dit schip meer dan anders? O kijk, de golven worden ietsje hoger, hoi, misschien worden mijn voeten nu nat.'

Hoe Connor zich ook uitrekt, zijn benen zijn niet lang genoeg om het zeewater te bereiken.

Golven spatten uiteen tegen het schip waarvan een enkele zijn benen besproeid. Hij heeft niet in de gaten dat met de minuut het zeewater woester en hoger wordt, hij geniet te intens.

Plotseling deint het schip waardoor hij tot zijn grote schrik bijna zijn evenwicht verliest.

'Oei, ik moet naar mijn hut terug. Bibber, ik heb het koud, ik krijg kippenvet. Het stormt nu wel erg hard.'

De golven bereiken hem binnen een ommezien.
Hij hoeft zich niet eens meer uit te rekken.
Hij wordt doornat omdat de golven over het containerdek slaan.
Weer klinkt er een doffe donderklap, nu heel dichtbij.
Connor is bang, hij wil nu heel snel zijn veilige hut in.
Hij loopt zo snel mogelijk langs de containers, hij houdt zich nauwelijks vast.
De regen klettert langs zijn gezicht.

Dan gebeurt er iets verschrikkelijks
Tijdens een deining van het schip spoelt een onverwachte golf hem van het schip.
Het gaat zo snel dat hij geen tijd heeft om daarvan te schrikken.
Hij drijft in zee, gelukkig kan hij zwemmen.

'Pa!' roept hij naar het schip: 'pa, ik drijf in de zee! Gooi een reddingsboei uit!'
Zijn stem raakt verloren in het geweld van de woeste zee.

Dan...tot zijn grote verbazing, gebeurt er helemaal niets.
Nog erger, het schip vaart snel bij hem vandaan.
Nu schrikt hij wel.
Met grote ogen van radeloosheid ziet hij hoe het schip wegvaart.
Dan begint hij hartverscheurend te huilen terwijl de woeste golven over hem heen spoelen.

Het is inmiddels aardedonker, donkere wolken zijn opeengepakt en laten totaal geen zonlicht door.
Het lijkt nacht, alleen de bliksemflitsen verlichten het water.

Nu het erop lijkt dat het containerschip niet meer terugkomt
prakkiseert Connor van welke kant het schip gekomen is.
'Daar is de kust, daar moet ik naartoe zwemmen.'
Connor doet de vlinderslag, hij ploegt door het water.
De hoge golven belemmeren zijn zwemkunst, hij krijgt veel water binnen.

'Uche, uche, is het hier diep? Zwemmen hier enge vissen of kwaadaardige kwallen?

Was het maar licht dan kon ik de kust zien.

Ik zie ook helemaal geen lichtbakens en geen vuurtorens.

Misschien zal pa terugvaren als die mij mist.

Had ik nou maar naar hem geluisterd, nou weet hij niet dat ik niet meer op het schip ben.

Waarschijnlijk is het beter om hier rond te blijven dobberen.

Brr, wat is het water koud, zat ik maar in mijn hut.

Ik zit liever in een benauwd hok dan hier in deze koude zee.'

Connor klappertand en huilt terwijl de golven over hem heen spoelen, hij schreeuwt: 'pa!!! Kom nou, ik krijg kramp in mijn benen! Pa!'

Er is een uur voorbij zonder dat Connor glimp van het schip heeft opgevangen of een scheepsmotor gehoord heeft.

Het regent steeds harder en de golven worden steeds hoger.

De golven maken een oorverdovend kabaal, zij zijn inmiddels huizenhoog en slaan als betonnen blokken in de almaar roeriger wordende zee.

Connor vecht om boven het wateroppervlak te blijven.

De storm heeft nu een orkaankracht en bliksemflitsen schieten door de lucht.

Connor heeft geen energie meer, hij is op, uitgeput en ook ijskoud.

Plotseling wordt hij door de heftige stroming naar beneden getrokken.

Het water verzwelgt hem borrelend en met brute kracht, hij wordt gedwongen om zijn adem in te houden.

Geschrokken heeft hij maar één doel en dat is weer boven het wateroppervlak te komen.

Plots voelt hij dat er iets tegen zijn benen aanstoot.

Meteen probeert hij het tussen zijn handen vast te klampen.

Wat het ook is, het wil ook naar het oppervlak omdat het vederlicht is. Er breken spontaan stukken af.

Omdat hij het voorwerp stevig vasthoudt drijft Connor naar het oppervlak om even later weer adem te kunnen halen. Hij wordt vele malen gehinderd door het water dat zijn neus en mond instroomt.

Eenmaal boven water breekt hij het voorwerp in stukken om het vervolgens tussen zijn kleding te proppen, zo hoeft hij minder moeite te doen om drijvende te blijven. Nu staat zijn trui bol van het piepschuim, dat dezelfde functie als een zwmband heeft.

De intens vermoeide proestende jongen dobbert rond in de ijskoude zee. Langzaam verliest hij het bewustzijn. Zijn vingers glijden van het overblijfsel dat ooit een piepschuimen plaat was. Het restant blijft vrolijk rond deinen op de golven.

Het lijkt alsof Connor slaapt, alleen slaapt hij nu van de kou. Als er niet snel een wonder gebeurt zal hij snel doodgaan van al het water dat zijn longen in spoelt en van onderkoeling.

Dan breekt plotseling de lucht, enkele zonnenstralen doorboren het wolkendek als zwaarden die in het zeewater priemen. De arme jongen ziet dat niet meer, hij weet niet dat de storm is gaan liggen en de helse bui is overgewaaid. Het zeewater wordt rustiger, het klotst nog na maar het ergste is voorbij.

HOOFDSTUK 4 HET IS EEN DOOD KIND!

Er vaart een vissersschip in de buurt waar Connor ronddobbert. De vissers zijn van plan om de hele nacht op zee te blijven. Ook zij hadden de grootste moeite om hun schip varende te houden, er was nog geen tijd om de netten uit te zetten. Nu het weer is geklaard zijn zij druk in de weer om dat alsnog te doen.

De schipper komt plots zijn cabine uit. 'Jongens,' zegt hij: 'kijk daar, kijk die richting op.' Hij wijst. 'Het lijkt wel of daar iemand drijft. Neem de kijker, zien jullie daar ook iets rossigs?'

Bart neemt de kijker over en tuurt over de golven.

'Ik zie een hoofd!' roept hij onthutst.

Zijn baas roept: 'haal de netten maar weer op, we vissen eerst die vent uit het water.'

Hij stuurt er voorzichtig naartoe terwijl Bart een aanloop neemt en in het water springt.

'Het is een dood kind!' schreeuwt Bart, hij houdt Connors hoofd boven water: 'er zit piepschuim onder zijn trui. Dat heeft hem niet geholpen!'

'Haal hem uit het water,' beveelt de schipper: 'leg hem op zijn buik op de vloer! Ademt hij of ademt hij niet, hij hoeft nog niet dood te zijn. Vlug, laat mij erbij,' schreeuwt de schipper: 'het water moet uit zijn longen. We hebben geen tijd te verliezen. Bart! Nee wacht, ik til hem zelf wel op. Willem, neem contact op met de dichtbij zijnde havendienst, het jong moet naar een ziekenhuis.'

Hij tilt de jongen tussen zijn benen omhoog en houdt hem daarbij rond zijn heupen vast. Het lichaam van Connor hangt nu schuin naar beneden, er stroomt zeewater uit zijn mond.

'Bart, voel jij zijn pols en knip zijn bovenkleding los.'

Die schudt nee en zucht: 'nee, geen pols.'

Piet, pak een zooi dekens, dat jong is ijzig. Jullie moeten zijn armen en benen wrijven! Iemand moet een kruik maken!'

Hij legt hem weer neer en begint de beademing.

Peter, hij moet hartmassage schiet op!
Iedereen is druk in de weer met Connor die nog steeds buiten bewustzijn is. Terwijl de schipper Connor blijft beademen doen de anderen hun best om zijn hart weer op gang te brengen en hem warm te krijgen.

Het lijkt een eeuwigheid te duren eer er een helikopter is.

Dan klinkt eindelijk het geronk van het toestel.

Een ambulancebroeder laat zich uit het toestel zakken en rent naar het

slachtoffer.

‘Zijn hart doet het weer, maar ademen lukt hem nog niet zelfstandig.’ legt Bart uit.

De broeder geeft Connor een zuurstofmasker en zegt:

‘jullie hebben zijn leven gered, wij halen hem hier snel weg.’

Hij wikkelt Connor in een speciale deken legt hem op een brancard, die in de helikopter wordt getakeld.

‘Jullie horen nog hoe het met hem gaat, wie is hij?’

‘Geen idee, hij hoort niet bij ons, wij hebben hem uit zee gevestig.’

Als de helikopter wegvliegt, zucht de schipper: ‘zou het een schipbreukeling zijn?’

Zou zijn familie misschien verdronken zijn in die storm?

Waar zou die boot dan gezonken zijn?

Nou, dat joch had wel een engeltje op zijn schouder, nog een geluk dat wij in de buurt waren, dat heeft zo moeten zijn.

Dat heet ‘het lot’ jongens, echter... ons lot is om te vissen.

Zonder vis geen brood op de plank. Aan het werk mannen!’

Een aantal zeemijlen verderop is iedereen in rep en roer omdat Connor vermist wordt.

Op het grote containerschip heeft men pas ontdekt dat Connor nergens te vinden is.

Als alle ruimten zijn doorzocht en er zelfs tussen de containers is gekeken, komt men daar tot de conclusie dat Connor tijdens het noodweer overboord moet zijn gevallen.

De kustwacht wordt opgeroepen en het grote schip lijkt te willen wenden.

Connors vader ziet krijtwit, hij verwijt zichzelf dat hij niet heeft opgelet.

Hij geeft zijn taak tijdelijk aan iemand anders en tuurt over het water of hij zijn zoon ziet.

Er zijn uren voorbij en hij weet niet waar zijn zoon in het water is gevallen, daarbij is er een zeer sterke stroming, zijn zoon kan ver afgedreven zijn.

Er zijn helikopters onderweg om naar de drenkeling te speuren.

Zij hebben niet doorgekregen dat het kind inmiddels gered is.

Die berichten zijn niet doorgegeven, gewoon omdat men niet altijd samenwerkt.

Het grote schip geeft de zeeroute door die zij onlangs bevaren hebben en vanuit een commandocentrum worden de coördinaten aan de helikopterpiloten doorgegeven.

Inmiddels is de luchtmacht ook in actie gekomen, hun vliegtuigen scheren laag over de zee.

Zij speuren tevergeefs naar de drenkeling, niet wetende dat die inmiddels in goede handen is.

Als er drie dagen naar de jongen gezocht is, krijgt zijn vader een verontrustend bericht dat zijn zoon wellicht is verdronken.

Hij barst in snikken uit, hij is niet langer instaat het schip te besturen en wil overstappen op een ander.

Hij wil van het schip en roept schepen in de buurt op die op weg zijn naar de dichtstbijzijnde haven.

Connors vader heeft de orders gegeven het grote containerschip naar zijn bestemming te varen.

Hij heeft op een roestig visserschip weten over te stappen dat nu naar een haven vaart.

Zijn plan is om van daaruit verder te reizen naar het vliegveld en van daaruit naar Thailand.

Daar woont zijn vrouw die de moeder is van Connor.

Onderweg barst hij in snikken los, almaar spoken dezelfde zinnen door zijn hoofd: 'jeetje, hoe had ik zo stom kunnen zijn, ik had beter op dat jong moeten passen. Ik had er meer voor hem moeten zijn!

Hoe vertel ik dit in hemelsnaam aan mijn moeder, zij heeft immers altijd voor hem gezorgd?

Ik durf haar niet onder ogen te komen, zij zal mij nooit meer willen zien.

Nu moet ik het ook nog zijn moeder vertellen, hoe zal zij reageren? Ik ben bang voor haar reactie.'

Terwijl hij onderweg naar het vliegveld is, zit zijn moeder naast het bed van haar kleinzoon.

Sinds een paar uur is Connor weer aanspreekbaar en daardoor kan hij vertellen wie hij is en waar hij woont, maar hij is slap en vergeetachtig, het avontuur op het containerschip herinnerd hij zich nog niet.

Hij lacht naar oma en hoopt snel naar huis te mogen.

'Je dreef in de zee,' vertelt oma: 'meer dood dan levend. Je bent door vissers gered. Dat is jouw geluk geweest jongen. Hoe kwam jij in het water terecht?'

'Ik, ik weet het niet meer.' fluistert Connor.

Hij probeert het zich te herinneren maar zijn hersens werken niet mee.

Na een paar dagen weet hij wel wat er was gebeurd.

Nu herinnerd hij wel, hoe hij in het water kwam en dat het containerschip wegvoer en hem moederziel in het ijskoude water aan zijn lot over liet.

HOOFDSTUK 5 OOM FREDDIE STUURT MAILS.

Die avond toont het journaal beelden van het schip waar de jongen van afgeslagen is en dat het kind op zee is verdronken.

Zij tonen een foto van Connor en dat de zoekactie gestaakt is. Op datzelfde moment kijkt één van de vissers naar het journaal en verbaasd zich erom. Hij wordt kwader en

kwader en loopt mopperend naar het dek.

'Ze hebben niet eens de moeite genomen om contact op te nemen met de havendienst en andersom. Fantastisch, nu weet men niet beter dan dat het jong dood is.'

Visser Willem neemt onmiddellijk contact op met de havendienst. Hij legt uit dat heel Nederland rouwt om een jongen die op zee is verdronken maar in werkelijkheid alweer kerngezond in het ziekenhuis ligt.

De havendienst verontschuldigd zich.

Nu gaat eindelijk het balletje rollen.

Als men erachter komt op welk schip Connor voer, wordt er contact gezocht.

Algauw blijkt dat Connors vader, John Hendriks, het schip heeft verlaten en niet de moeite heeft genomen om te vertellen waar hij heen is.

John is nu in Thailand, daar rouwt hij met zijn vrouw om hun zoon.

Maar hun zoon is niet dood, hij voelt zich monter en vandaag mag hij naar huis.

Zijn arme vader weet niet dat hij nog leeft.

Als Connor thuiskomt zitten de vissers in de huiskamer.

Willem vertelt dat zij het waren die hem gered hadden.
Nu willen zij weten hoe hij in de zee terecht kwam.

‘Ik luisterde niet naar de waarschuwing van mijn vader, noem het eigenwijs. Ik mocht niet op het voorschip bij de containers. Maar, ik had het warm en wilde toch met mijn voeten in het zeewater, ik kon er niet eens bij want het schip is veel te hoog.’ Hij gaat verder: ‘het stormde hoe langer hoe harder, de golven werden snel hoger en torenden boven het schip uit. Toen werd ik plotseling de zee in gesleurd. Jee, wat was ik stom.’

‘En bijna dood, je ademde niet meer en jouw hartje stond stil,’ legt een van de vissers hem uit: ‘Bart heeft je uit zee gevestigd en heb je beademd en Peter heeft je hartmassage gegeven. Willem en Piet droegen ook hun steentje bij. Fijne kerels! We hebben jou allemaal een beetje gered.’

Connor kijkt verlegen, hij herinnerd zich niets, toch staat hij op en bedankt hen.

Oma geeft de mannen te drinken en geeft hen prachtige boeketten van rozen in allerlei kleuren versiert met linten.

‘Dit is eigenlijk te weinig,’ verontschuldigd zij zich: ‘zijn leven is veel en veel meer waard, maar dat kan ik jullie nooit betalen. Bedankt allemaal dat ik mijn kleinzoon terug heb.’ Zij omhelst allen.

Als de mannen opstaan om weg te gaan zegt Willem: ‘o, ik heb hier nog een kleinigheidje voor je, pak het snel uit.’

Connor scheurt het cadeaupapier eraf en roept verbaasd: ‘een boek?’

‘Ja het gaat over domme jongens, net iets voor jou, ha, ha!’ Connor lacht ook, hij weet waarom hij dat boek kreeg, hij was ook dom, erg dom.

Willem vertelt zuchtend: ‘gelukkig is jouw vader nu ook op de hoogte dat jij nog leeft.

Die arme man wist niet beter dan dat jij verdrongen was.

Als wij niet naar het journaal hadden gekeken wist hij het nu nog niet.

Nu hebben zij het bericht wel doorgegeven aan het containerschip.

Nou jongen, dan gaan wij maar, zoals altijd verwachten de vissen ons. Ha, ha!

Het ga je goed vriend, nooit meer zo dom doen hè?’

Als de deur dicht slaat galmen die laatste woorden nog door Connors hoofd: ‘nooit meer zo dom doen hè? Poeh, zucht hij: ‘ik wil nooit meer op dat schip. Wat kan de zee woest zijn, ik was hartstikke bang.’ Hij ziet de hoge golven nog voor zich.

Dan is het weer stil in de huiskamer, totdat Connor een vreemd geluid opmerkt.

‘Huilt u nou oma? Hoor ik u nou snikken? Waarom huilt u?’

‘O jongen,’ snikt oma: ‘jouw vader!’

‘Is er wat met papa? Is er soms iets ergs gebeurd?’

‘Hij heeft nog niets van zich laten horen. Al die tijd niet, waarom niet? Hij weet nu toch dat je gered bent? Het is toch een kleine moeite om contact op te nemen? Ik snap er niets van, misschien is hij bang dat ik hem een grote mond geef omdat hij niet op jou heeft gepast. Maar ik wil’ wat van hem weten, vanavond nog. We gaan vanavond langs bij jouw vaders broer oom Freddie, die heeft een computer. Hij moet maar een mailtje sturen.

Ineens schrikt Connor: ‘Hij is kwaad op mij, hij wil mij niet meer.

Hij houdt niet meer van mij. Oma, papa wil mij niet meer!’

‘Connor, ik weet niet wat er in jouw vaders hoofd afspeelt.

Hij had mij eerlijk moeten vertellen dat er iets ergs was gebeurd.

Misschien weten wij vanavond iets meer. Ik ben verdrietig en boos tegelijk.’

Dan is het weer stil in de huiskamer.

Oma piekert en Connor piekert ook.

Die avond gaan oma en opa samen met Connor naar oom Freddie. Oom Freddie is blij dat hij visite heeft en haalt allerlei lekkers uit zijn keukenkast.

‘Gezellig dat jullie langskomen.’ zegt hij terwijl hij koekjes aanbiedt.

‘Wij komen niet zomaar,’ zegt zijn moeder: ‘zou jij zo vriendelijk willen zijn om een mail te sturen naar de Conexpresse 3?’

Je weet wel, dat grote containerschip waar jouw broer opvaart?’

‘Dat wil ik best, maar wat wilt u dat ik schrijf?’

‘Laat wat van jou horen, jouw zoon is uit het ziekenhuis en weer bij ons. En dan natuurlijk, afzender ma en pa. O ja en, wanneer kom jij hem halen.’

‘Oké, ik zal even mijn laptop aandoen, drinken jullie vast koffie dan tik ik zo dat mailtje.

‘Wanneer krijg je antwoord?’ vraagt oma.

‘Dat ligt er helemaal aan, ik weet niet wanneer hij in zijn mailbox kijkt. Misschien kijkt hij vandaag, misschien ook niet.

Misschien stuurt hij morgen een mail terug, ik zou het niet weten.’

Oom Freddie tikt razendsnel het mailtje en prompt krijgt hij er één terug.

‘Blijf even staan ma, er is een mail. Even openen.

Oma leest mee.

Uw zoon is van boord gegaan. Misschien is hij in Thailand, hij heeft ons niets verteld. Helaas kunnen wij jullie niet verder helpen, hij is hier niet meer. Wij zijn inmiddels wel op de hoogte dat Connor is gered, gefeliciteerd.

‘Wat?’ schrikt oma: ‘is hij misschien naar Thailand?’

Connor zou toch meegaan? Nou begrijp ik er helemaal niks meer van. Waar is die vent!’

‘Maak jezelf nou niet zo druk ma, John zal heus wel een mail sturen.’

‘Ik snap er helemaal niks van,’ snikt oma: ‘waarom heeft John geen contact met mij opgenomen toen bleek dat Connor niet meer op het schip was. Zelfs als hij dacht dat Connor dood was, had hij dat toch kunnen vertellen? Is hij soms bang voor mij? Ik heb toch altijd voor hem klaargestaan?’

‘Ik heb geen idee ma, je zult geduldig moeten wachten. Kom drink die koffie anders wordt ze koud.’

Na een uur gaan zij weer naar huis zonder een antwoord te hebben gekregen van Connors vader.

Er gebeurt dagen niets, dan krijgt oom Freddie een mail uit Thailand.

Fred, jij moet mama dit mailtje laten lezen.

Mama, ik weet niet hoe ik moet beginnen, ik vind het zo erg dat ik u niet eerder heb gemaïld of langs ben geweest.

Er is iets heel erg verschrikkelijks gebeurd, Connor is in zee verdrongen, ik ben kapot! Zij hebben zijn lichaam niet kunnen vinden en denken dat het misschien ergens aanspoelt.

Wat moet ik zonder die jongen.’

Oom Freddie stuurt onmiddellijk een mail terug.

Connor is levend en wel bij zijn oma. Hij is gered door vissers. Jouw moeder kan niet begrijpen waarom jij haar niets vertelde en van het schip bent gegaan. Niemand wist waar je uithing.

Hij krijgt weer een mail uit Thailand.

Fred, gelukkig! Wat ben ik dolblij! Connors mama staat nu naast mij te springen van geluk! Ik kom hem zo snel mogelijk met het vliegtuig ophalen. Ik schrijf hieronder een brief voor ma. Print die uit zodat zij die kan lezen. Bedankt Fred, ik zie je binnenkort.

Oom Fred stapt op zijn motor en rijdt naar zijn moeder.
Midden in de nacht belt hij daar aan.

'Ma, doe open, ik ben het. Ik heb een brief van John!'
schreeuwt hij in de om deze tijd rustige straat.

'Ma, ik ben het Freddie!'

Zijn vader doet open en roept hem naar binnen.

'Wacht even jongen, jouw moeder komt eraan. Wat is het
nieuws?'

'Hij is in Thailand maar hij komt zo snel mogelijk hierheen.'

Zijn moeder komt de huiskamer binnen.

'Jeetje, dat jij midden in de nacht een mail komt brengen!'

'Lees 'm zelf ma, doe de grote lamp aan dan ziet u het beter.'

Lieve ma, mijn excuses dat ik u niet onder ogen heb kunnen komen.

Ik was bang voor uw reactie omdat Connor verdrongen zou zijn.

Ik was kapot maar ik weet sinds kort dat hij in blakende gezondheid is,
gelukkig.

Ik kom hem binnen een maand ophalen, we gaan dan met het vliegtuig.

Tot kijk en geef hem een dikke zoen van mij en zijn mama.

Oma leest de mail keer op keer, zij zucht: 'nu begrijp ik waarom ik
maar niets hoorde, die jongen was finaal overstuur.'

Connor wordt dus binnen een maand gehaald, ik hoef hem dus
niet opnieuw op school in te schrijven en al dat papierwerk weer
door te ploegen. Dank je wel dat jij nog langs gekomen bent
Fred, ook al is het midden in de nacht.'

Connor komt de huiskamer binnen, hij hoort kletsen en is klaar
wakker.

Oma zegt hem: 'papa komt jou binnenkort halen, dit keer ga jij
met het vliegtuig.'

'Nee toch oma! Ik wil hier bij mijn vrienden blijven. Ik ben hier
gelukkig! Daar wonen voor mij vreemde mensen. Zelfs mijn eigen
moeder ken ik niet. Ik wil' helemaal niet naar Thailand!'

'Ach kind,' zucht oma: jij zult daar best gelukkig worden.'

HOOFDSTUK 7

CONNOR HEEFT HET MOEILIJK.

Connor is al dagen onuitstaanbaar, hij is boos en geprikkeld. Hij wil in Nederland blijven maar het lijkt wel of oma hem kwijt wil. Hij vindt dat oma alles moet gaan regelen zodat hij in Nederland kan blijven, maar zij wil dat niet. Soms komt het tot een ruzie.

'Ik kan net zo goed dood zijn!' gilt Connor in de huiskamer:
'jullie gooien met mij. Ik mag niet eens vertellen hoe ik wil leven!' 'Als je minderjarig bent speelt alles zich boven jouw hoofd af, niks aan te doen Connor!' schreeuwt oma terug.
'Ik ga wel bij Henk wonen dat is mijn beste vriend.' schreeuwt Connor: 'ik ga voor mezelf zorgen, ik ben wijs zat!' 'Hou nu maar op!' schreeuwt oma: 'rustig maar! Zeg, ben jij soms uit jezelf van dat schip afgesprongen? Wilde jij niet mee en wilde jij daarom dood? Zeg jongen, jij was zowat dood, jij bent amper op tijd gered. Jij hebt enorm veel geluk gehad, ik was jou bijna voorgoed kwijt. Maar als jij in Thailand woont ben ik jou niet kwijt. Ik zal jou missen, dat wel. Maar dan kun jij nog altijd hier op vakantie komen en je vrienden zien. Ook al woon jij ver weg, als het goed met jou gaat, ben ik heel gelukkig. Ik hou van jou.'

Opa mengt zich tussenbeide: 'hoe is het mogelijk dat jij van zo'n groot en best wel een veilig schip bent afgevallen. Waar stond jij op dat ogenblik?' 'Op het containerdek.' 'Nou snap ik het,' twijfelt opa: 'wist jouw vader dat jij daar was?' 'Nee, ik deed het stiekem, hij heeft mij daar niet zien zitten en toen het heel hard stormde spoelde ik de zee in.'

Opa klakt met zijn tong: 'dus jij was ongehoorzaam?
Dan kun jij onmogelijk al voor jezelf zorgen.
Die moeder van jouw vriendje ziet jou al aankomen, ha, ha.
Het is maar goed dat jij een moeder hebt, daar kun jij nog veel
van leren. Het spijt mij jong, jij bent nog niet volwassen.'

Connor is nu ook boos op opa, hij rent zijn slaapkamer in en gooit de deur met een klap achter zich dicht. Hij vindt zichzelf namelijk volwassen genoeg.

Er zijn inmiddels twee maanden voorbij en Connor vraagt zich af of hij nog wel gehaald wordt.

Gelukkig lopen zijn vrienden als vanouds in en uit maar op dit tijdstip zijn zij naar school.

Connor is erg ongedurig omdat hij niet naar school mag.

Hij is ook boos omdat het merendeel van zijn spullen naar Thailand zijn gestuurd.

Als hij zo piekert over zijn spullen kijkt hij door het raam naar buiten, het giet pijpenstelen en de straat is kleddernat.

Het is geen weer om gezellig naar buiten te gaan.

'Waar blijft hij toch! Pa heeft ook helemaal niets meer van zich laten horen, misschien komt hij helemaal niet meer.

Misschien weet oom Freddie iets meer, maar die is nu niet thuis, die werkt jammer genoeg. Wist ik maar iets!

Eigenlijk is het beter als pa helemaal niet komt, dan kan ik bij oma blijven wonen, hier voel ik mij prettig.'

's Nachts wordt er aangebeld.

Oma doet haar ogen open en stapt uit bed.

Zij kijkt verwaasd naar haar klokje.

'Half drie?'

De bel gaat nu onophoudelijk.

'Jeetje!' gilt zij: 'ik kom, ik kom al!'

Zij ontdoet de deur van alle sloten. 'Jij?' zegt zij verbaasd.

'Sorry dat ik niet eerder kon komen, slaapt Connor?'

Oma reageert prikkelig: 'denk jij soms dat hij achter de deur klaarstaat met zijn koffer?

Nee! Natuurlijk slaapt die jongen!

Die ziel wist niet eens meer of jij hem wel of niet zou halen.

Hij denkt nog steeds dat jij boos bent.'

'Ik ben niet boos, hebt u koffie?'

'Tja koffie, ik kom net uit mijn bed. Ik zet wel.'

Zij stommelt de keuken in.

Als zij met een kop koffie in de huiskamer komt, doet zij haar zoon op de bank.

'Jij wilt zeker slapen, hè John? Slaap jij maar op de bank, ik haal wel een dekbed.'

Hij krijgt een dekbed toegeworpen en de koffie wordt voor zijn neus neergezet.

'Ik ga naar bed John, ik ben bekaft. Tot morgen.'

Die ochtend staat zij voor de bank en kijkt naar haar slapende zoon.

Zij trekt ruw het dekbed van hem af.

Hij schrikt wakker.

'Zo behandel jij jouw moeder niet,' moppert zij: 'jij laat nooit wat van je horen. Je hebt toch een telefoon? Je kunt toch mailen?'

Er bestaat ook nog zoiets als briefpapier en enveloppen waar je een postzegel op kunt plakken!

Jij had toch Connor kunnen meedelen dat je was verhinderd?'

Nee, nou sta jij plompverloren voor zijn neus en wel heel ongelegen.

Hij wordt straks opgehaald om naar een voetbalwedstrijd te gaan, nu gaat dat vast niet door.'

'Toch wel, ik blijf hier twee weken.

Ik heb mijn vlucht over twee weken gepland.

We gaan per vliegtuig.'

Connor wordt wakker van oma's harde en kwade stem en rent zijn bed uit.

Hij ontdekt zijn vader in de huiskamer en denkt direct aan zijn vrienden.

'Ik wordt straks gehaald, dat kan zeker niet meer?' vraagt hij.

'Ga maar fijn knul, ik zie je vanavond wel.'

'Ik wilde nog iets zeggen pa, ik ben erg stom geweest om niet naar u te luisteren.'

'Met bijna een fatale afloop!' moppert zijn vader: 'maar ik ben erg blij dat jij nog helemaal op de wereld bent.

Jouw moeder was hevig geschrokken maar nu is zij weer helemaal gelukkig.

Zij zend jou kusjes, zei zij en zij kijkt ongeduldig naar je uit.

Over twee weken vertrekt ons toestel maar wij moeten helaas een keer overstappen.

Het is wel een lange reis maar een stuk sneller dan dat wij met de boot zouden zijn

gegaan, gelukkig maar. Jij kunt nog twee weken bij jouw vrienden zijn.'

In Bangkok wijst pa de weg naar het busstation.

De bus die hen naar huis zal brengen heeft een lang traject te gaan.

Connor geniet van het uitzicht maar tegelijkertijd weet hij dat dit geen vakantie is.

Hij weet dat zijn leven drastisch gaat veranderen en daar heeft hij het moeilijk mee.

Uiteindelijk stopt de bus bij een lange weg, een weg die tot nergens lijkt te reiken.

'Hier moeten wij eruit Connor, pak je rommel bij elkaar.'

Connor haast zich om zijn bagage buiten te zetten.

Pa lacht buiten tegen de chauffeur en begint een gesprek.

De chauffeur geeft een opmerking en springt zijn bus uit.

Hij geeft pa een flinke schouderklop en gaat gezellig met hem babbelen terwijl de mensen in de stampvolle bus rustig afwachten. Zij lijken hier een zee van tijd te hebben.

Dat is andere koek in Rotterdam waar de tram op tijd moet rijden.

Het lijkt een eeuwigheid te duren, Connor wil nu wel eens gaan wandelen.

‘Hoefst niet,’ zegt zijn vader: ‘wij worden hier opgehaald door een oom van jou. Begroet hem uitbundig ook al ken jij hem niet, want zo gaat dat hier, vooral bij familie. Zo zal het ook thuis gaan. Iedereen is hier zeer vriendelijk en gastvrij.’

Na een poos pruttelt een oude auto naderbij.

Oom stapt uit en neemt de bagage aan.

Dan draait hij zich naar Connor en omhelst hem uitbundig.

Hij zegt lieve dingen maar Connor verstaat er geen woord van.

Ook oom kletst honderduit met pa.

Uiteindelijk stappen zij in de auto en rijden over de landweggetjes langs rijstvelden naar een hoger gelegen gebied.

Daar, vlakbij de rijstvelden staat een statig Hollands huis.

Het huis wat pa voor alle familieleden gebouwd heeft.

Iedereen woont daar, neefjes, nichtjes, ooms en tantes en de oma's en de opa's.

Er staat een erf omheen waarin kippen en geiten rond banjereren.

‘Jeetje,’ denkt Connor: ‘ik moet wel even wennen.’

Hij ziet een klein meisje naar hem staren.

Zij kijkt verrukt naar zijn blonde haren en liefkozend noemt zij hem bloem. Hij weet nog niet dat het zijn zusje is.

Gelukkig is hij de taal niet meester, hij lacht naar het meisje en begroet haar zoals pa heeft bevolen.

Zijn moeder rent op hem af en roept in het gebrekkig engels: ‘zoon, zoon, ik hou van jou, ik hou van jou.’

Zij slaat haar armen om hem heen en begint te snikken:

‘mama mistte jou. Wat ben jij grote jongen! Mijn jongen in mijn huis! Kom eten, jij honger, jij nog groei, ja hè?’

Connor kijkt onwennig naar zijn Thaise moeder en hij schrikt van de grote familie.

‘Was ik maar bij oma!’ Hij ziet het totaal niet zitten.

Zijn moeder ziet zijn bezorgde blik niet en sleurt hem het huis in en roept iedereen die daar aanwezig is.

Haar vader, dus zijn opa komt glimlachend dichterbij en zegt: 'Hallo!' Connor krijgt links en rechts flinke zoenen en wordt zacht beklopt en in zijn gezicht getikt.

Dan strompelt oma ook naar hem toe en daarna is hij het middelpunt van heel de familie, zij spreken voor hem onverstaanbaar hun eigen taal.

Hij voelt zich ellendig omdat zij lijken op een mierenfamilie die net een prooi ontdekt heeft.

Hij laat het over zich komen en wordt dan een ruimte ingetrokken waar een tal van feestelijk gedekte tafels staan.

Binnen staat enorm veel eten, het ruikt heerlijk gekruid maar het lijkt teveel voor de familie en er moet dagen aan gewerkt zijn.

Binnen een mum van tijd stroomt het huis vol met burens en andere bekenden van de familie.

Als er binnen geen ruimte genoeg blijkt te zijn, sjouwt iedereen de tafels naar buiten met alles wat daarop staat.

Dat kan want buiten is het heerlijk warm.

In het bijzijn van al die vreemde mensen slaat mama haar armen om hem heen in het bijzijn van zijn donkerharige broers en zusjes die alles verleggen gadeslaan.

Zij vertelt hem nogmaals dat zij van hem houdt maar hij bekijkt haar alsof zij een loslopende leeuw in de dierentuin is en ontwijkt haar gezicht.

Er kan een flauw glimlachje van hem af.

Als papa ziet hoe teleurgesteld zijn vrouw kijkt zegt hij in het Thais: 'hij moet nog wennen, zijn familie is groot dat overvalt hem zo'n beetje.'

Hij heeft opeens een tal van broers en zusjes nichten en neven.

Hij was een baby toen ik hem meenam naar Nederland.

Volgende week krijg jij vast dat kusje van hem, let maar op.

Laat hem rustig wennen, heus, het komt nog wel.'

Mama kijkt eerst nog verdrietig maar dan schept zij zijn bord vol met Thaise heerlijkheden.

Het duurt toch nog een half jaar voordat Connor eindelijk gewend is aan zijn nieuwe omstandigheid.

Begin januari neemt papa afscheid van hem en de familie.

'Ik moet weer eens aan de slag,' zegt hij tegen zijn kinderen: 'er moet geld verdient worden en met thuiszitten gebeurt dat niet. Ik ga weer varen en zal binnen enkele maanden wel weer terug zijn. Gedraag jullie en help jullie mama waar jullie maar kunnen. Connor, wees lief voor mama en vergeet haar vooral niet te knuffelen, dat heeft zij nodig.

Help haar een handje, want jouw opa en oma zijn te oud en te zwak. Ook zij zijn blij met jou, jij bent immers hun allereerste kleinzoon. Zij zijn met recht trots op jou, wees ook lief voor hen. Doe je best op school zodat jij snel het Thais onder de knieën hebt.'

Hij geeft Connor een tik op zijn schouders. 'Hou je haaks vent, dat kun jij best!'

Als zijn vader uit het zicht verdwijnt pikt Connor een traan weg.

'Ik word nooit een zeeman,' denkt hij: 'als ik later groot ben zal ik er altijd zijn voor mijn kinderen.'

Hij loopt verloren om het huis.

'Ik moet mij beter inspannen om Thais te leren, zo is het geen doen. Ik moet' met mama kunnen praten.

'I love you mama!' lacht hij als hij haar tegenkomt, vrijwel meteen omhelst hij haar. Hij is vastbesloten zijn nieuwe leven te gaan leiden en niet meer terug te

kijken. Hij weet zeker dat hij er iets van maken zal zoals opa uit Nederland al had gezegd.

EINDE